

РЕШЕНИЕ

№ 1283

гр. Варна, 08.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 9 СЪСТАВ в публично заседание на
тринадесети септември, през две хиляди двадесет и първа година в следния
състав:

Председател: Насуф Исмаел

при участието на секретаря Илияна Илк. Илиева
като разгледа докладваното от Насуф Исмаел Гражданско дело №
20213110103029 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по предявен от Етажна собственост с административен адрес в *, представлявана от Д. К. в качеството ѝ на управител на ЕС, действаща чрез адв. К.А., срещу М. П. Д., ЕГН *****, с адрес *, ап. *, действаща чрез адв. П. М., специален положителен установителен иск с правно основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК вр. чл. 6, ал. 1, т. 9 и т. 10 вр. чл. 38, ал. 1 от ЗУЕС за приемане за установено в отношенията между страните със сила не пресъдено нещо, че ответникът дължи на ищеца сумата в размер на **229.87 лева**, представляваща задължение за заплащане на месечни такси за управление и поддръжка на общите части на ЕС и вноски за фонд ремонт и обновление за периода от м.05.2018 г. до м.08.2020 г., гласувани на проведените общи събрания на етажната собственост на 23.01.2015 г.; 28.02.2017 г. и 03.09.2019 г., **ведно** със законната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на заявлението по чл. 410 от ГПК в съда – 02.09.2020 г. до окончателното погасяване на задължението, за която сума е издадена заповед № 4736 за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч. гр. д. № 10882 по описа за 2020 г. на РС-Варна, ГО, 9-ти съдебен състав.

В исковата молба се твърди, че ищецът е подал срещу ответника заявление по реда на чл. 410 от ГПК за удовлетворяване на вземанията му, в резултат на което е образувано ч. гр. д. № 10882/2020 г. по описа на РС-Варна, ГО, 9-ти съдебен състав, по което е издадена заповед за парично изпълнение за сумата в размер от 409.87 лева. В срока по чл. 414 от ГПК ответникът е оспорил заявените срещу него вземания, което пораждало правния интерес на ищеца да предяви настоящия специален установителен иск досежно сумата от 229.87 лева, представляваща разликата над заплатеното от ответника на 11.11.2020 г. сума в размер от 180.00 лева до материализираната в изпълнителното основание сума от 409.87 лева.

Поддържа се, че ответникът е собственик на апартамент № *, находящ се в жилище, което е в режим на етажна собственост. Сочи се, че с извършеното плащане от 11.11.2020 г. в размер от 180.00 лева са погасени най-старите задължения към ЕС, а именно за периода от м.март 2016 г. до м.май 2018 г. /частично/, доколкото за този период се твърди да има частични плащания от страна на ответника, които прекъснали погасителната давност касателно тези вземания. Твърди се, че към момента остават непогасени сумите, дължими за периода от м.май 2018 г. до м.август 2020 г., които се формират от сбора на таксите за поддръжка и управление на общите части на ЕС и вноските към фонд ремонт и обновление. Твърди се, че размерът на таксите и вноските е определен от ОС на ЕС, чиято воля е обективизирана в протоколите от проведените ОС на 23.01.2015 г.; 28.02.2017 г. и 03.09.2019 г., като задълженията са разпределени съобразно броя обитатели в апартамент. Първоначалното решение на етажните собственици е било да се заплаща по 3.00 лева месечно такса за управление и поддръжка и 2.00 лева вноска за фонд ремонт и обновление. Впоследствие таксата за поддръжка и управление се е увеличила на 4.00 лева, а вноската за фонд ремонт и обновление на 3.00 лева и последно на 5.00 лева. Твърди се, че към момента ответникът не е заплатил предявените изискуеми вземания.

В заключение се моли исковата претенция да бъде уважена.

Претендират се сторените в хода на процеса съдебно-деловодни разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК е депозиран писмен отговор на исковата молба от ответника, в който се иска прекратяване на производството поради недопустимост на предявения иск, обусловена от липсата на надлежно учредена в полза на управителя на ЕС представителна власт, доколкото решенията на ОС на ЕС, взети на 28.02.2017 г. и 03.09.2019 г., са нищожни, тъй като не е спазена предвидената в закона процедура по тяхното свикване и провеждане. Еwentуално се оспорва предявеният срещу него иск по основание и размер, като възраженията могат да бъдат обобщени, както следва: 1./ липса на решение, взето от ОС, въз основа на което управителният орган изрично да е овластен да води дело срещу ответника за погасяване на процесната сума; 2./ оспорва се начинът на формиране на таксите и вноските, доколкото се навежда, че решенията на ЕС по повод същите са незаконосъобразни; 3./ инвокирано е възражение за изтекла погасителна давност относно вземанията дължими за периода до м.август 2017 г., имайки предвид периодичния характер на плащанията; 4./ оспорват се доводите на ищцовата страна, за това че давността е прекъсвана, като се поддържа, че частичните плащания не представляват признание на целия дълг, следователно не водят до прекъсване на давността; 5./ оспорва се и размера на претендираното вземане, с оглед 5.1./ изтеклата погасителна давност; 5.2./ сторените преди завеждане на заповедното дело плащания в общ размер от 42.26 лева и това от 11.11.2020 г. в размер на 180.00 лева, като се поддържа, че последното следва да бъде отнесено към непогасените на основание чл. 111 от ЗЗД вземания, каквато е изричната воля на длъжника, както и с оглед на 5.3./ притежаваните от ответника $\frac{1}{2}$ ид. ч. от имота.

По същество моли съда да отхвърли предявения иск като неосновател.

Претендира сторените съдебно-деловодни разноски.

В проведеното открито съдебно заседание, ищцовата етажна собственост редовно призована, представлява се от адв. К.А., чрез която поддържа предявения иск.

Ответникът, редовно призован за същото съдебно заседание, явява се лично и се представлява от адв. П. М., чрез който поддържа отговора на сезиралата съда искова молба.

Настоящият съдебен състав, като съобрази предметните предели на исковото

производство, очертани в исковата молба и отговора и като взе предвид, събрания и приобщен по дело доказателствен материал – в съвкупност и поотделно, на основание чл. 12 и чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установени следните **фактически положения**:

От приобщеното ч. гр. д. № 10882 по описа за 2020 г. на РС-Варна, ГО, 9-ти съдебен състав се установява, че в полза на ищеца срещу ответника е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по реда на чл. 410 от ГПК за сумите предмет на сезиралата съда искова молба по чл. 422 от ГПК, а именно сумата в размер от 409.87 лева, представляваща сбора от дължимите разноски по поддръжка и управление на етажна собственост, консумативни разходи, вноски за фонд ремонт и обновление за ап. *, находящ се на адрес *, за периода от м.03.2016 г. до м.08.2020 г., което вземане е оспорено от длъжника в срока по чл. 414 от ГПК, като в настоящото производство се търси защита на вземанията за периода от м.05.2018 г. до м.08.2020 г. в общ размер на 229.87 лева.

По делото е обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване, че сградата, находяща се в * е в режим на ЕС, както и обстоятелството, че ответникът е фактическият ползвател на самостоятелния обект, ситуиран в процесната сграда.

От представения договор за покупко-продажба на жилище, сключен по реда на чл. 117 ЗТСУ от 13.09.1977 г. се констатира, че лицето М. П. И. е придобило собствеността върху процесния недвижим имот, а именно ап. № *, находящ се в * в *, състоящ се от стая, кухня и сервизни помещения със застроена площ от 46.95 кв. м. с припадащото се избено помещение № * и 1.0991 ид. ч. от общите части на сградата и 1.0991 ид. ч. от правото на строеж върху мястото.

Видно от ангажираното удостоверение за наследници, ответникът и Н. П. Д. са единствените законни наследници на М. П. И..

От приобщения протокол за проведено ОС на ЕС от 23.01.2015 г. се установява, че етажните собственици са избрали за управител лицето Х. Л. с гласовете на етажни собственици, притежаващи 90% ид. ч. от общите части на сградата; за контролор – Д. К., отново със същия брой гласове; взели са решение таксата „каса“ да е 2.00 лева на бр. живущи, а таксата управление и поддръжка 3.00 лева - със същия брой гласове. В съставения протокол е отразено още, че е взето решение за сключване на договор с „К. А.*

По делото е представен и приложен протокол за проведено ОС на ЕС от 28.02.2017 г., от който се констатира, че етажните собственици, притежаващи 60% от ид. ч. от общите части, са взели решение вноската за „каса/фонд ремонт и обновление“ да се увеличи на 3.00 лева месечно на брой живущи в апартамент, считано от м.03.2017 г., както и да се направи оглед на канализацията.

От представения протокол за проведено ОС на ЕС от 03.09.2019 г. се констатира, че етажните собственици, притежаващи 75% от ид. ч. от общите части на сградата, са взели решение управител на ЕС да е Д. К. за срок от две години; увеличили са таксата управление и поддръжка на 4.00 лева съобразно броя обитатели в апартамент, а вноската за фонд „ремонт“ – 5.00 лева; взето е още решение да се заведе заповедно производство срещу ап. * /ответника/ за задълженията към ЕС, като производството да се води чрез управителя на ЕС, както и да се събират суми за ремонт на покрив и ремонт и подмяна на дограма съобразно, притежаваните от етажните собственици ид. ч.

По делото е представен договор от 28.01.2015 г., от който е видно, че по възлагане на ищцовата ЕС, „К. А. П. ООД е поело задължението срещу месечно възнаграждение за срок от една година, считано от 01.02.2015 г., да предоставя консултантски услуги, касаещи

обслужването и поддръжката на общите части на ЕС, включително да окаже съдействие на управителите и контролните органи на ЕС при изпълнение на техните функции по ЗУЕС.

От ангажирания договор за възлагане от 01.09.2020 г. се констатира, че отново по възлагане на ищцовата ЕС, „К. А. Д.“ ООД е поело задължението срещу възнаграждение за срок от две години, считано от 01.09.2020 г. да изпълнява функциите на управителя на ЕС по ЗУЕС.

Видно от представената в хода на заповедното производство квитанция, ответникът на 20.05.2018 г. е заплатил сумата в размер на 4.15 лева в полза на „К. А. П. ООД с основание „м.май 2018г.“, а от представените разписки, издадени от „К. А. Д.“ ООД, се констатира, че ответникът на 14.01.2020 г. е заплатил сумата в общ размер от 6.51 лева; на 11.03.2020 г. – 10.20 лева; на 25.07.2020 г. – 20.45 лева и на 26.08.2020 г. – 5.10 лева. По делото е установено още по несъмнен начин, че на 11.11.2020 г. ответникът е заплатил в полза К.Й. А. сумата в размер от 180.00 лева с основание „такса за ЕС от м.08.2017 г. до м.08.2020 г. – ток, стълбище, чистачка и каса – М.“.

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните **правни изводи**:

По допустимостта на настоящото производство съдът се е произнесъл с определение № 2513/15.06.2021 г., постановено по реда на чл. 140, ал. 1 от ГПК /л. 28/.

За да бъде ангажирана отговорността на ответника, ищецът следва да установи по несъмнен начин в условията на пълно и главно доказване кумулативното наличие на следните елементи от фактическия състав на предявения установителен иск: че ответникът е собственик/ползвател на обект, находящ се в сграда в режим на етажната собственост; че по надлежния ред са определени таксите за поддръжка и управление на общите части на сградата и вноските за фонд ремонт и обновление, включително, че са взети посочените в исковата молба решения на общото събрание на етажната собственост. Ищецът следва да установи вземанията си и по размер, като докаже, че припадащата се част за заплащане от ответника е в претендираните размери, респективно, че същите са изискуеми, както и че същите са предмет на издадената в заповедното производство изпълнително основание по чл. 410 от ГПК.

В тежест на ответника е да проведе насрещно доказване по тези факти, а при установяване на горното, че точно е изпълнил задълженията си в качеството му на етажен собственик, както и направените правоизключващи, правоотлагащи и правоизменящи възражения.

Безспорно е по делото, че ответникът е фактическият ползвател на ап. № *, находящ се в сграда в режим на етажна собственост на адрес в гр. Варна, ж.к. „М. ”, *. От ангажирания договор за покупко-продажба и удостоверение за насленици се доказва, че последният е и титуляр на 1/2 /една втора/ ид. ч. от процесния самостоятелен обект.

Не е спорно и се установява по делото, че в сградата, находяща се в *, са налице повече от три самостоятелни обекта, принадлежащи на различни собственици, поради което приложение намира уредбата в ЗУЕС по аргумент от чл. 3 от същия нормативен акт.

Не се спори по делото и относно това, че предявените вземания са предмет на издадената заповед по чл. 410 от ГПК, която е оспорена в законоустановения преклузивен срок по чл. 414 от ГПК от длъжника, което обусловило предявяването на иска по реда на чл. 422 от ГПК в указания едномесечен срок.

Съобразно чл. 6, ал. 1, т. 9 и т. 10 от ЗУЕС, собствениците на обекти в режим на етажна собственост имат задължение да заплащат разходите за ремонт, реконструкция, преустройство и обновяване на общите части на сградата, подмяна на общи инсталации или оборудване и вноските, определени за фонд "Ремонт и обновяване", съразмерно с притежаваните идеални части, както и да заплащат разходите за управлението и поддържането на общите части на сградата.

На основание чл. 11, ал. 1, т. 2, т. 3, т. 4 и т. 5 от ЗУЕС от компетентността на общото събрание е да избира и освобождава управителните и контролните органи; определя размера на паричните вноски за разходите за управлението и поддържането на общите части на сградата и да определя размера на паричните вноски във фонд "Ремонт и обновяване". Общото събрание се свиква, провежда и взема решения по определен в ЗУЕС ред, а решенията му подлежат на отмяна по съдебен ред поради незаконосъобразност /неспазване на процедурата и императивни правни норми/ по реда на чл. 40 от ЗУЕС в едномесечен преклузивен срок от оповестяването им. Влезлите в сила решения на общото събрание са задължителни за всички етажни собственици, включително за гласувалите против тях и за неучаствалите във вземането им лица. В този смисъл е и каузалната практика на ВКС, обективизирана в решение № 39/19.02.2013 г. постановено по гр. д. № 657/2012 г. на ВКС, I г.о. и др.

Следва да се отбележи, че възраженията за нищожност на взетите решения от ОС на ЕС на 28.02.2017 г. и 03.09.2019 г. са несъстоятелни, доколкото ответникът мотивира своето възражение с неспазване на предвидената в закона процедура по тяхното свикване и провеждане, което е основание за отмяна на решенията поради тяхната незаконосъобразност по реда на чл. 40 от ЗУЕС, като пропускането на срока по ал. 2 от цитирания законов текст санира пороците допуснати при вземане на решенията и обвързва всички етажни собственици.

Вярно е, че ЗУЕС и съдебната практика допускат разграничаване на иска за отмяна на незаконосъобразно решение /чл. 40 ЗУЕС/ и иска/възражението за прогласяване на нищожността на взетото решение /чл. 26, ал. 1, предл. 1/ал. 2, предл. 2 от ЗЗД/, но за да е нищожно взетото решение следва да са налице най-тежките пороци, каквито в конкретния случай липсват – напр. редът на ЗУЕС е изключен, защото етажна собственост не съществува или дори да съществува, е налице отклонението от чл. 2 или изключението от чл. 3 ЗУЕС; ОС на ЕС е упражнило правомощие, каквото от чл. 11 и чл. 33 от ЗУЕС не произтича; или липсва /не е взето/ решение на ОС, въпреки че така е отразено в протокола по чл. 16, ал. 7 ЗУЕС.

В конкретния случай нито едно от посочените във фактическата обстановка на настоящия съдебен акт решения на ОС на ЕС не са нито нищожни, нито оспорени от ответника в преклузивния срок, поради което същите са се стабилизирани и са задължителни за всички етажни собственици, включително и за ответника. Видно от съдържанието им на 23.01.2015 г. е взето решение от мнозинството етажни собственици управител на неперсонифицираното образувание да бъде Х. М., а Д. К. да е контролор. Взето е още решение да се сключи договор с „К. А.*“, като сумата за общата каса е определена на 2.00 лева според броя живущи в апартамент, а таксата управление и поддръжка – 3.00 лева. На 28.02.2017 г. е взето ново решение от ОС на ЕС, като е увеличен размерът на вноската за каса/фонд ремонт и обновление на 3.00 лева месечно, считано от м.03.2017 г. На 03.09.2019 г. е гласувано управител на ЕС да е Д. К. за срок от две години; таксата поддръжка и управление е увеличена на 4.00 лева, а вноската за фонд ремонт – 5.00 лева. Взето е и решение за образуване на заповедно производство срещу ответника за събиране на дължимите суми към ЕС. С оглед констатираното съдът не споделя доводите на

ответника, че липсва решение, взето от ОС на ЕС да се заведе дело срещу него, доколкото исковото производство по чл. 422 ГПК е продължение на заповедното, както и доводите за незаконосъобразност на начина на формиране на претендираните такси, доколкото решенията не са оспорени и в тези части са влезли в сила и волята на мнозинството обвързва всички етажни собственици.

Инвокираното възражение за изтекла в полза на ответника кратка тригодишна погасителна давност по чл. 111, б. „в“ от ЗЗД относно вземанията до м.08.2017 г. е основателно, доколкото вземанията за такси и разноски по ЗУЕС са за периодични плащания, а по делото не са ангажирани доказателства за прекъсване или спиране на тригодишния давностен срок преди завеждане на заповедното производство /02.09.2020 г./ относно вземанията, датиращи от м.03.2016 г. Съдът не споделя доводите на ищеца, че давността е прекъсвана през годините с оглед на частичните плащания, доколкото плащането на част от вземането не е равнозначно на признание на целия дълг по смисъла и последиците на чл. 116, б. „а“ от ЗЗД. В този смисъл е и трайната и последователна каузална съдебна практика на ВКС - решение № 255 по т. д. № 145/2012 г.; решение № 215 по т. д. № 456/2012 г.; решение № 161 по т. д. № 1934/2014 г. на ВКС; решение № 26/24.07.2018 г.; т. д. № 1853/2017 г. и др. В този смисъл са и последните законодателни изменения в обективното частно гражданско право /вж. чл. 116а от ЗЗД/.

Възражението на ответника обаче е правноирелевантно в конкретния случай, доколкото предмет на исковото производство по чл. 422 от ГПК са вземанията за такси и разноски дължими за периода от м.05.2018 г. до м.08.2020 г., за които давността е прекъсната с депозиране на заявлението по чл. 410 от ГПК в съда /02.09.2020 г./ с оглед разпоредбите на чл. 422, ал. 1 от ГПК вр. чл. 116, б. „б“ от ЗЗД. Отделно, погасяването на едно вземане по давност не води до неговото отпадане от правния мир, а обуславя трансформирането на вземането в едно естествено задължение, което не може да бъде удовлетворено по реда на принудителното изпълнение /чл. 426 и следв. ГПК/, но няма правна пречка да бъде изпълнено доброволно от длъжника – арг. от чл. 118 от ЗЗД.

Съгласно взетите решения от ОС на ЕС за периода от м.05.2018 г. до м.09.2019 г. месечната вноска към фонд ремонт и обновление е в размер от 3.00 лева, а таксата за поддръжка и управление също 3.00 лева на брой обитател в апартамент, т.е. общо 6.00 лева на месец, като за целия период размерът на вземането възлиза на 102.00 лева /6.00 лева x 17 месеца/. За периода от м.10.2019 г. до м.08.2020 г. таксата управление и поддръжка е увеличена на 4.00 лева, а вноската фонд ремонт и обновление на 5.00 лева - общо 9.00 лева месечно, като за цитирания период общият размер на вземането възлиза на 99.00 лева /9.00 лева x 11 месеца/. Т.е. за процесния период от м.05.2018 г. до м.08.2020 г. общият размер на вземането на ищцовата ЕС възлиза на 201.00 лева.

По делото са ангажирани платежни документи /разписки и вносни бележки/, от които се констатира по несъмнен начин, че ответникът е заплатил сумата в общ размер от 226.41 лева. Пред настоящия съдебен състав е поставен за разрешаване спорът за това дали плащанията следва да се отнесът към най-старите задължения на ответника, за които е инвокирано възражение за изтекла погасителна давност и които не са предмет на исковото производство, доколкото са за период преди м.05.2018 г., или към непогасените по давност вземания на ищцовата ЕС.

Съгласно чл. 76 от ЗЗД, този, който има към едно и също лице няколко еднородни задължения, ако изпълнението не е достатъчно да погаси всичките, може да заяви, кое от тях погасява. Основанието, на което е извършено едно плащане, т.е. причината, поради която плащането е извършено, е от съществено значение в отношенията между платеща и

получилото плащането лице, като меродавна за това е волята на платеща и кредиторът е длъжен да се съобрази с неговия избор. Още повече, че в редица случаи това е начин на длъжника да брани своите права. Такъв е и настоящият казус. Длъжникът се е позовал на изтекла погасителна давност за вземанията възникнали преди 3 годишния период от датата на подаване на заявлението за издаване заповед за изпълнение и изрично е посочил, че заплатената от него сума касае вземанията, които попадат в периода непогасен по давност, видно и от вносната бележка от 11.11.2020 г., чието основание е „такса за ЕС от м.08.2017 г. до м.08.2020 г.“. Кредиторът не е имал право да отнесе получената сума за погасяване на вземания, за които не е предприел действия за своевременно събиране, поради което е понесъл санкцията на погасителната давност.

Следва да се отбележи, че всички плащания, сторени от ответника са били в полза на трети за ЕС лица. Така например плащането от 20.05.2018 г. в размер на 4.15 лева е в полза на „К. А. П. ООД, чийто договор от 28.01.2015 г. е преустановен с изтичане на срока по чл. 11 от договора, считано от 01.02.2016 г., като няма данни да е гласувано последващо решение за подновяване на договора за поддръжка и управление на общите части на ЕС с търговеца. Плащанията от м.01.2020 г.; м.03.2020 г.; м.07.2020 г. и м. 08.2020 г. са в полза на „К. А. Д.“ ООД, за което дружество липсва взето от ОС на ЕС решение за сключване на договора от 01.09.2020 г. за поддръжка и управление срещу възнаграждение по реда на чл. 19, ал. 8 от ЗУЕС. Плащането от 11.11.2020 г. е сторено в полза на К.Й. А., която освен че е изрично овластена от ищцовата ЕС да получава суми от нейно име и за нейна сметка /видно от упълномощителната сделка, представена пред заповедния съд/, е и съдружник в двете търговски дружества изпълнители по договорите, видно от вписванията по партидата им в ТР. По правило длъжникът следва да изпълни на кредитора или на овластено от него, от съда или закона лице – арг. чл. 75, ал. 1 от ЗЗД. Настоящият съдебен състав обаче счита, че в конкретния случай ответникът-длъжник следва да бъде освободен от отговорност, имайки предвид, че доброволно е простирил в полза на „К. А. П. ООД сумата в размер от 4.15 лева и „К. А. Д.“ ООД сумата в общ размер от 42.29 лева, които търговци въз основа на недвусмислени обстоятелства се явяват овластени пред длъжника да получат изпълнението от последния. Ищцовата ЕС, която е истинският кредитор на ответника, има право на иск срещу търговските дружества, които са получили изпълнението на задълженията за заплащане на таксите за поддръжка и управление на общите части на ЕС и вноските за фонд ремонт и обновление по арг. от чл. 75, ал. 2 от ЗЗД.

Крайният извод на съда е, че непогасената част от задълженията на ответника към ЕС възлиза на 22.59 лева, доколкото с плащането в общ размер на 226.41 лева ответникът е погасил вземанията на ищцовата ЕС за такси и разноски за периода от м.09.2017 г. до м.04.2018 г. в размер от 48.00 лева /6.00 лева x 8 месеца/ и част от вземанията за процесния период от м.05.2018 г. до м.08.2020 г., чийто общ размер, както е посочено и по-горе възлиза на 201.00 лева. Възраженията на ответника за дължимост на половината от претендираните суми с оглед на факта, че ответникът е титуляр на ½ ид. ч. от апартамента не се споделят от настоящия съдебен състав, тъй като взетите решения досежно размера на дължимите такси и вноски е според броя обитатели в самостоятелните обекти, като по делото е безспорно обстоятелството, че единственият фактически ползвател на апартамента е ответникът.

При този изход от делото, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК и т. 12 от ТР № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, в полза на ищеца следва да се присъдят сторените съдебно-деловодни разноски съразмерно с уважената част от иска, чийто общ размер възлиза на 54.05 лева, от които: 2.46 лева – държавна такса за образуване на настоящото производство; 2.46 лева – държавна такса за образуване на заповедното производство; 29.48 лева – адвокатски хонорар за защита интереса на ищеца в исковото производство и 19.65 лева – адвокатски хонорар за защита интереса на ищеца в заповедното производство.

При този изход от делото, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, в полза на ответника следва да се присъдят сторените съдебно-деловодни разноси съразмерно с отхвърлената част от иска, чийто общ размер възлиза на 315.60 лева, представляващ заплатен адвокатски хонорар.

Водим от изложените мотиви, СЪДЪТ

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК вр. чл. 6, ал. 1, т. 9 и т. 10 вр. с чл. 38, ал. 1 от ЗУЕС в отношенията между страните, че М. П. Д., ЕГН *****, с адрес *, ап. * **дължи** на Етажна собственост с административен адрес в *, представлявана от Д. К. в качеството ѝ на управител на ЕС сумата в размер от **22.59 лева /двадесет и два лева и петдесет и девет стотинки/**, представляваща задължение за заплащане на месечни такси за управление и поддръжка на общите части на ЕС и вноски за фонд ремонт и обновление за периода от м.05.2018 г. до м.08.2020 г., гласувани на проведените общи събрания на етажната собственост на 23.01.2015 г.; 28.02.2017 г. и 03.09.2019 г., **ведно** със законната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на заявлението по чл. 410 от ГПК в съда – 02.09.2020 г. до окончателното погасяване на задължението, за която сума е издадена заповед № 4736 за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч. гр. д. № 10882 по описа за 2020 г. на РС-Варна, ГО, 9-ти съдебен състав, **КАТО**

ОТХВЪРЛЯ, предявения от Етажна собственост с административен адрес в *, представлявана от Д. К. в качеството ѝ на управител на ЕС, срещу М. П. Д., ЕГН *****, с адрес *, ап. *, специален положителен установителен иск с правно основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК вр. чл. 6, ал. 1, т. 9 и т. 10 вр. с чл. 38, ал. 1 от ЗУЕС за приемане за установено в отношенията между страните със сила на пресъдено нещо, че ответникът дължи на ищеца сумата в размер от **207.28 лева /двеста и седем лева и двадесет и осем стотинки/**, представляваща горницата над уважения размер от 22.59 лева до предявения от 229.87 лева, съставляваща задължение за заплащане на месечни такси за управление и поддръжка на общите части на ЕС и вноски за фонд ремонт и обновление за периода от м.05.2018 г. до м.08.2020 г., гласувани на проведените общи събрания на етажната собственост на 23.01.2015 г.; 28.02.2017 г. и 03.09.2019 г., **ведно** със законната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на заявлението по чл. 410 от ГПК в съда – 02.09.2020 г. до окончателното погасяване на задължението, за която сума е издадена заповед № 4736 за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч. гр. д. № 10882 по описа за 2020 г. на РС-Варна, ГО, 9-ти съдебен състав.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК и т. 12 от ТР № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, М. П. Д., ЕГН *****, с адрес *, ап. * **да заплати** на Етажна собственост с административен адрес в *, представлявана от Д. К. сумата в общ размер от **54.05 лева /петдесет и четири лева и пет стотинки/**, представляваща сторени съдебно-деловодни разноси, от която: 2.46 лева – държавна такса за образуване на настоящото производство; 2.46 лева – държавна такса за образуване на заповедното производство; 29.48 лева – адвокатски хонорар за защита интереса на ищеца в исковото производство и 19.65 лева – адвокатски хонорар за защита интереса на ищеца в заповедното производство.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, Етажна собственост с административен адрес в *, представлявана от Д. К. **да заплати** на М. П. Д., ЕГН *****, с адрес *, ап. *, сумата в размер от **315.60 лева /триста и петнадесет лева и шестдесет стотинки/**,

представляваща сторени по настоящото производство съдебно-деловодни разноси за заплатен адвокатски хонорар.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд – Варна в двуседмичен срок от съобщението.

Препис от решението да се връчи на страните по арг. от чл. 7, ал. 2 от ГПК.

Съдия при Районен съд – Варна: _____